

Минжло се врѣме. Войводата оздравѣлъ. Наново се отворила война съ турцитѣ. Войводата пакъ отишълъ съ войската. Този пътъ обаче турцитѣ били побѣдени. Много отъ тѣхъ паднали убити и ранени на бойното поле, а и много били заробени отъ християнитѣ. На войводата се паднало случая да зароби сѣщия онзи паша, у когото бѣ той първенъ и който го толкозъ много мѣчилъ.

— Знаешъ ли що та чака? попиталъ войводата.

— Знамъ, отговорилъ пашата — смърть!

— Имашъ право, рекълъ войводата. — Смърть те чака, ала християнска смърть. Нашата вѣра ни учи да прощаваме на неприятелитѣ си, да обичаме ближнитѣ си, както себе си, па били тѣ приятели или неприятели. Въ името христово азъ ти прощавамъ. Стани, пригответи се да си отидешъ при роднини и приятели въ отечеството си. Едно само запомни въ бѣдѣ: да бѣдешъ милостивъ и добъръ къмъ онѣзи, които се намиратъ въ твоитѣ рѣцѣ — у робство!

Като чулъ тѣзи думи заробения паша, горко заплакалъ и извикалъ:

— Никогашъ не съмъ мислилъ, да има у човѣцитѣ толкова милосърдие! Азъ бѣхъ увѣренъ, че ме чака страшна мѣжа, продължилъ пашата, — затова изпихъ отрова и слѣдъ малко ще умрѣ. Спасение вече нѣма за мене! Но прѣди да издѣхна, желяхъ да приемѣ твоята вѣра, която учи толкова любовъ, толкова милосърдие! Дай ми да умрѣ като християнинъ.

Желанието му се изпълнило. Покръстилъ се прѣди смъртъта си. Войводата уплаквалъ неговата лоша смърть и распоредилъ за погребението му по християнски.